

Даниела Колева

Прошка

Магдалена се въртеше покрай телефона. Надяваше се на обаждане... Телефонът, като по поръчка иззвъня и тя веднага вдигна слушалката:

– Здравей, Маги! Честит ти Осми март! Бъди обичана, желана...

Магдалена я прекъсна:

– Поне колкото теб... Жени...

– Е, и така може да се каже! – весело проехтя гласът от другата страна и продължи – Как си, къде ще празнувате с Данчо?

– Да празнуваме? Той отиде да работи с таксито. Днес е „жътва“... изкарват се пари... Аз съм свикнала по празниците да съм сама... А вие с Андрей?

– Затова се обаждам... тази вечер на „Табора“ пее Димана. Нали и ти я харесваш, хайде да те водим...

– Не знаех... да... нейните песни са ми любими... но... – отсреща я прекъснаха:

– Хайде, хайде, не ми отказвай! Андрей е запазил маса... ще вземем и дъщерята... и тебе!

– Няма да мога...

– Защо, какво те спира?

–...С един лев съм до заплата, а тя е чак в средата на другата седмица.

Пак увисна мълчание, преди да стане съвсем неловко, Жени попита:

– А вести от другия имаш ли... дето все не можете да се видите? Така и не ми каза името му!

– И да... и не... Не се обади до обяд и аз се изкуших да му звънна на GSM-ма... но не беше подходящо... Той имитира разговор с колегата си Тодоров, като обясни, че купува подарък за благоверната... и избира с дъщеря си...

– О, о Маги, само да знаеш какво ми подари Андрей... едва не припаднах... изчезнаха по едно време с дъщерята... и се връщат със страховтен накит – златен – гривна, колие и обеци, като капчици нанизани, като сълзички, много нежни... довечера ще ги сложа...

– Много се радвам... – преглътна Магдалена.

– А пък, щерката сияе... Андрей и купил кожухче... от тези модерните, знаеш ги... и панталон. От час е пред огледалото... А на тебе какво ти подари Данчо?

– Ами... нищо...

– Как така нищо? Поне цвете?

Гласът на Магдалена одрезгавя:

– Не бил изкарал за цвете... но ме целуна...

– А другия... какво? Не ти ли честити празника?

– Не беше удобно... той „разговаря“ с колегата си...

– Ах, даа... не исках да те натъжавам...

– Не, Жени, осъзнавам го. Нямам право да съм огорчена! Днес си дадох сметка... Той си има „Дами на сърцето си“ – съпруга, дъщеря. Коя съм аз? С какво право да изисквам внимание? Той нищо не ми е обещавал... Аз съм... Аз бях само придатък за известно време... за кратичко... и то свърши...

Приятелката и опита да я успокои:

– Ех, тези мъже, налага се да им прощаваме, понякога!

– Да, Жени, ще трябва. Ти не си съгрешавала пред мен, така че... – Магдалена си пое въздух и продължи – Аз ще се надявам да ми простиш... ако можеш... – гласът и съвсем взе да се губи – Хайде, весело изкарване довечера! Пък ще ми разкажеш утре... и може би ще ми простиш...

КРАЙ

© Даниела Колева

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1830>]